

המשוכה הראשונה

במירוץ אל

ההצלחה

מלאך

בחוף

תל-אביב

מה בין ניו-יורק, ברסל, קופנהגן ותל-אביב? דומה שאין שאלה קלה מזו. ניו-יורק נודעת בפסל-החרות המתנשא מעל נמלה, לברסל החנוקת-פיס הנשקף על ימה, ולקופנהגן נימפת-הים הנודעת. המתנססת בשערה הימי של העיר. רק לתל-אביב לא היה במה להתגדר בתחום זה.

לא היה — עכשיו יש. בחודש יולי הקרוב יוצב פסל האשה מול הרוח המנומנטאלי. המתנשא לגובה שישה מטרים, פרי יצירתה של אילנה גור, על שפת ימה של תל-אביב. בכך תצטרף העיר העיברית לשלוש עמיי תותיה בעלות הפסלים הימיים, ובכך ייסגר גם שלב נוסף בקאריירה האמנותית של הפסלת הישראלית.

אילנה, שסיימה השבוע את ההכנות ליציאת הפסל הענקי, שישקול יותר מטון, הגיי עה ארצה היישר מפאריס, שם נערכת עתה תערוכת-הפסלים שלה בגלריה המפוארת רוברט קלארנס, השוכנת במרכז האי סן לואי שלב הסנין.

סוד הצלחתה של אילנה הוא שילוב יוצא-דופן של פסלים חזקים ואישיות מרר תקת. כך הגדיר אותה פייר רסטני, מגדיר לי מבקרי האמנות בתזמננו. והוא לא היה היחיד. אילנה פשוט כבשה את ליבות הצרפתים.

לפני זמן לא רב החליטה, כי פאריס תהיה המשוכה הראשונה במירוץ הפרטי שלה אל התהילה. היא ידעה כי הקהל הצרפתי אנירטעם. הוא חי את האמנות ונושם תערוכות 24 שעות ביממה. אם קהל זה ומבקרי-האמנות שלו יתלהבו מן העבודות שלה — היא תהיה על המפה העולמית.

הלבטים היו קשים. אילנה חשה שעדיין מוקדם מכדי לצאת למיבצע כה מסוכך. שכן לפני חצי-שנה בילבד קיימה את תערוכת-היחיד הראשונה שלה בישראל. התערוכה הייתה פתוחה יותר מחודש, ומשי כה אליה קהל-שיא, שכמותו טרם ניראה בתערוכות-פיסול בארץ.

מיד אחרי התערוכה בישראל הגיעה ההזמנה לביצוע הפסל אשה מול הרוח, שנבחר להיות מוצב בחוף תל-אביב. העיר שבה מתגוררת אילנה כשהיא שוהה בישראל, בבואה לביקוריה התכופים מבייתה שבלוס-אנג'לס.

הצרפתים נדהמו

ונכבשו

חרי צבירת-כוחות אינטנסיבית נקבע תאריך היציאה לאירופה, שם ציפה לה המיבחן האמיתי. בפאריס הייתה אילנה עדיין אלמונית לחלוטין. ומי ש מכיר אותה יודע, כי עבורה זוהי הרי גשה רעה מאד, שאינה מורגלת בה. היא אוהבת חברים וידידים, ולהיות מוקפת בהם, היא ידעה שבפאריס יהיה קשה, שלא תוכל בנקל ליצור קשר עם סביבתה, בשל אי-ידיעת השפה הצרפתית. כי מן הידור עות הוא, שהצרפתים אינם חסידי כל שפה

במדינה

פרשות

אין תוחלת בחוחלת

אחרי עשר שנות התנכלויות מיסתוריות מצא עצמו תושב הכפר במילכוד הסרי-מוצא

דויד ישראל, תושב כפר תוחלת שליד כפר-חב"ד, ניעור משנתו בשעה שתיים אחרי חצות לשמע צעקות עוברי-אורח: "הגדר שלך עולה באש!" האש בגדר-העץ המקיפה את ביתו כובתה לפני שהספיקה לאחוז בבית, ודויד רשם מעשה-אלימות נוסף ברשימת הפגיעות נגדו הנמשכות זה שנים.

שתי-ליהודים שבפרדסו נעקרים, וכי אילו להכעיס נטמנים בקרקע במהופך. צינורות-השקיה מאלומיניום נשברים בי אורח מיסתורי. ממטרות נעלמות. דירתו נפרצת לעיתים קרובות ונשדדת, שלא לדבר על ההרס שכל ביקור כזה מביא בעיקבותיו. יד אלמונית משחררת את הח מור שלו תכופות, עד שנעלם לחלוטין. מחצרי-ביתו נגנבים ביגדי-עבודה וכלי עבודה יקרי-ערך. גניבת הפרי מפרדסו הפכה כבר מעשה של שיגרה.

דויד חושך בשכניו, תושבי כפר-חב"ד, שעימם הוא מנהל זה שנים מילחמה עיקר שת. חדי-צדדית. הוא מתגונן, והם תוקי פים. הוא תמיד הנפגע, וכל עימות איתם מסתיים לגביו בנוק עצום.

דויד ביקש לעזוב את המקום משנוכח כי חייו וחי בני-ימישפחתו הפכו גיהנום, החליט לעזוב, אך ביקש תמורה בעד עזיבתו, ותמורה חוקית וסבירה עבור הי בית, השטחים והעמל הרבע שהשקיע. אך כאן התברר לו שדודי-יסוריו רק החלה.

המינהל אישר, מעשי האלימות והנקי מנות היוו רק חלק מהטקטיקה המשולבת שנועדה לסלקו ללא כל תמורה, להמחיש לו כי ככל שימאחר להסתלק, כן ייטב לו. בפניותיו הרבות למינהל-מקרקעי-ישרי אל, בבקשה לאפשר לו נטישה מכובדת של ביתו ואדמתו, גילה כי מילחמתו חסי רתיסיו, הוא נתקל בחומה בצורה של קשיחות ונוכח, למרבה ייאוש, שכל השי קעותיו בעמל ובכסף יורדות לטימיון. פניותיו למציאת הסדר הולם לא נענו. מספר דויד, יליד רומניה: "ב-1951 התיישבתי בכפר תוחלת, נכנסתי לגור במיכנה ערבי נוש, אחרי ששילמתי דמי מפתח בסך 850 ל"י ועשיתי חוזה עם הסוכנות, ליד הבית עיבדתי כשישה דונם אדמה (היום פרדס), כפי שנהגו רוב תר שבי הכפר, או גם שמרנו בלילות מפני טורר ערבי, היום, לעומת זאת, אני נתון לטרור יהודי".

ב-1957 חזר דויד 27 דונם פרדס ממיני הל-מקרקעי-ישראל (או ק"ל), כעבור שש שנים ביקש — וקיבל — היתר לבניית בית חדש על מיגרש שעלייד ביתו הישן, ואת זה ישאיר ברשותו כמחסן. רשיון הבנייה נחתם עליידי כל הגורמים, כולל מינהל-מקרקעי-ישראל שהוא בעלי-הקר קע.

ב-1967 החליטה ועדת-הפנים של הכני סת על חיסולו של כפר תוחלת, ודויד החליט למכור את רכושו לקונה שהסכים לשלם את הסכום שדרש, כאן החלו העני יינים מתלגלים באורח מורו, המינהל מסרב, באופן סתום, לפנות את דויד כפי שנהג עם שאר תושבי המקום, שהועברו לאזור בטענה שאין שם יותר מקום או, כפי שהסבירו לו, ביתו בית מפואר, ומשום כך אין הוא שייך לקריטריון המפונים. למכור את רכושו באופן עצמאי אין מני חים לו, בטענה שהשטח אינו שייך לו. ההצעה הכספית שהיפנה למינהל נתקלה בסירוב מוחלט. טענות המינהל לאי-החור קיות של רכושו מופרכות ואינו מבוססות, לדבריו, והמיסמכים שברשותו מעידים על כך.

יד מיסתורית, דויד סבור ששני הגופים, אנשי חב"ד ומינהל-מקרקעי-ישרי ראל, חברו לעשות יד אחת נגדו. מיס מכיו לבעלות חוקית על המקום מוכיחים, כי המינהל מתכחש לאמת ברורה — אולי שלא מרצון.

שואל דויד: "כיצד אפשר לשנות את מדיניות המינהל? מדוע לא מגיע לי פתרון הולם, כפי שהחליטה ועדת-הפנים של הכנסת בעת ההחלטה על חיסול כפר תר (המשך בעמוד 40)

טוטו

השבוע

מינימום הפרס הראשון

700,000 ₪

מינימום כלל הפרסים

1,500,000 ₪

יום ח' - המועד האחרון למסירת הטפסים

עושה לך מנהג קבוע - מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

אנו מודים לעתונות הישראלית על שכנוע הצנזורה להתיר הקרנת הסרט עטור הפרסים

שבע היפופיות

סרטה הסנסציוני של לינה וורטמולר עם ג'יאנקרלו ג'יאניני

שבוע 2 - "בן-יהודה" תיא

4.30, 7.15, 9.30

פרסום נולו

רובקס

המתנה היפה ביותר

מורלה

הטפמים המעוצבים כיצירת אומן